

Ezerkilencszázötvenhat

A szárszói Öreghegyen, nem messze,
hol a falu első házai állhattak éppen,
hallani még észrevétlen, hogy
lüktet a Balaton csilló-puha lélegzése,
s mert emelkedik egyre feljebb,
rátapad aztán a felhőrácsos égre.
Onnan délre tekintve a
szürke autópályaszalag
furcsa díszként remeg a
csákóformájú domb alatt,
mely mögött egész Somogy
titkos, zöld árnyéka imbolyog.
Itt vagyunk már egy éve otthon,
egy sápadt parasztház hús ölében,
tíz sor szőlő izzó fedezékében,
s tizennégy, izmos gyümölcsfa
pompás díszörségében éljük át
nap, mint nap a jelen misztériumát
s fojtjuk el a folyton felhabzó,
forrásban lévő emlékezetet
ezerkilencszázötvenhat négyzetméteren.
Ezerkilencszázötvenhat...
Még nem gondolkoztam ezen,
de persze ez sem lehet véletlen,
hogy pontosan ennyi négyzetméter
formálja személyes történelmem
s indít rezgéseket a láthatatlan mélyben.
Emlékszem, az általános iskolában még
ellenforradalomnak nevezték,
bár mindenki tudta, sőt suttopta,
hogy legalábbis népfelkelés,
majd egy évre rá meg forradalom
és nem is értettük az egészet,
hogy játszott velünk eddig a hatalom.
Most hatvan éve már, hogy történt.
Közben megtudtam, hogy hallgatag
anyai nagyapám huszonnegyedikén,
a szolnoki kenyérgyárról leverte a
vörös csillagot, a másik meg Ócsa mellett
hónapokig üldözötteket bújtatott,

és faggatnám végre drága nagyanyám is,
hogy volt előtte Sahti, a „málenkij robot”,
de csak az őrjítő, sárga csönd lobog.
Az áldozatok vérének rég beitta a föld,
de nem nyugszanak még békében
sem a leöltek, sem aki ölt...

Televény

Tekintetedben elsüllyednek a tárgyak,
szavaidtól szétrobbannak a hajszálerék,
a mozdulatok el sem kezdődnek veled,
reménytelen vagy és állandóan fáradt.

Ez te vagy, aki ő, mi, ti, ők s persze én,
s ahogy magatok alá gyűröd magad
az idegsejtforma-fellegek alatt,
nem vagy más, csak egy kusza televény.

Így vadulsz el egyre jobban, napra-nap,
s nem hiszed már, hogy kinőhet még
sűrű csönedből egy toldalék,
vagy tán egy Ige, gazok közt a mag.

Minden

Minden létező apró világegyetem,
sötét anyaggal telt végtelen verem,
melyben bár felfénylenek galaxisok,
de a köztük lévő űrben rejlik a titok.

Kevés

Kevés az, amit valóban tudunk, s azt is leginkább felednénk.
Több, miről tudjuk, hogy nem tudjuk, talán ez lehet a remény.
S a legtöbb, miről nem tudjuk, hogy nem tudjuk: hajlonganak
A semmiből felénk és mindenén átsüt a láthatatlan nap.

Ide-oda

A lefagyott öntudat mélyén
a gyermekkor sűrű, zöld tava
lassulva kavarog ide-oda,
felhajtó ereje repedést se
okoz a jég vékony felszínén.
Bent gondolat-csapdában a fény
magába zárt én-ek közt az én,
mint fekete lyuk, vagy éppen fehér,
zuhan bele foton, emlék, csönd, a tél,
s középpontjában megáll az egész.